

Frédéric Lenormand

Kdo ukradl Monu Lisu

Případy Arsèna Lupina

■ garamond

Případy Arsena Lupina 2: Kdo ukradl Monu Lisu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand

Případy Arsena Lupina 2: Kdo ukradl Monu Lisu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Frédéric Lenormand

Krádež Mony Lisy

Případy Arsèna Lupina

■ garamond

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Z francouzštiny přeložila Aneta Fáberová.

*Arsène Lupin, to jest podivuhodná směsice důvtipu
a zkaženosti, nemorálnosti a šlechtnosti.*

Maurice Leblanc,
Arsène Lupin, lupič-gentleman

HLAVNÍ POSTAVY

Arsène Lupin aneb Eugène Lenormand, šéf Bezpečnosti

Théodore Béchoux, policejní inspektor

Amédée Kloucke, lékař-psycholog

Saturnin Schimmler, zloděj

Fortuné Balcanoc'h, finančník

Bleiz Balcanoc'h, jeho bratr

Angèle Balcanoc'hová, manželka Bleize

Ermengarde, baronka Staffe, jejich sestra, pisatelka

Elwina Balcanoc'hová, jejich sestra, věštkyně

Tréveur Balcanoc'h, jejich synovec, galerista

Gwenola Balcanoc'hová, jejich neteř

Ida Balcanoc'hová, jejich neteř, herečka

Olga Ponikarovová, pokojská

Félicie, kuchařka

Benoît Derugis, ředitel kabinetu prefekta

Mistr Boyer-Petit, notář

Krávy, kuřata a Ježíšek

Na prefektuře se zrovna slavily Vánoce. Velmi policejní Vánoce. Hlavní chodbu zdobila pestrá směsice náhodných cetek zabavených zlodějské chátře: pašované textilie, řetězy vyrobené z pout a jako třešnička na dortu podivné kovové betlémské hvězdy. Eugène Lenormand, šéf pařížské bezpečnosti, oděný do svého nesmrtelného olivového redingotu staromódního střihu, jež zpestřil starým hnědým šálem, si vetešnickou výstavku prohlížel se značnou nelibostí.

„Z čeho jsou ty hvězdy?“

„To jsou nože, šéfe! Byly ve skříních s důkazními předměty k likvidaci,“ odpověděl Béchoux s blaženým úsměveminteriérového dekoratéra potěšeného vlastní vynalézavostí.

Jeho nadřícený ukázal prstem na sadu loutek oblečených v pestrobarevných látkách, které utvářely jakýsi roztodivný betlém.

„A tohle?“

Béchouxův úsměv vystřídalo zmatení.

„Ale... Vždyť to jsou přece tradiční annamské loutky, šéfe. Myslel jsem, že je oceníte, když jste tam strávil patnáct let...“

Šéf Bezpečnosti se na okamžik zarazil, ale pak se vzpamatoval.

„Ano, jistě. Chtěl jsem říct: co to tu dělá?“

Kohosi napadlo vystavit tamní řemeslné výrobky na jeho počest, neboť původně působil v Kočinčíně.

„Pocházejí z vraždy toho dovozce kaučukovníku z loňského léta. Mysleli jsme, že vám připomínkou vašich šťastných let u Vietnamčiků uděláme radost.“

Lenormand sraštil své husté a prošedivělé obočí.

„Poslyš, můj milý Béchouxi, kolonie nejsou žádná tržiště, súky ani stanové osady. Panuje v nich francouzský republikánský řád! Francie šíří civilizaci! Tenhle čurbes je nemístný!“

Théodore Béchoux pocítil, že jeho hrdost představitele pořádkových sil byla právě dotčena. Prý čurbes! Šéf modernímu prefekturnímu umění ani za mák nerozuměl!

„Všechno to odneseš, tohle není hodno státní služby.“

Podřízenému se teď naskytla příležitost dát najevo všechnu svou výtvarnou zarputilost.

„Rád bych, šéfe, ale tu jedli vyrobily úřednice z matricy.“

„Ach tak,“ pravil Lenormand a zadíval se na stromek stojící na konci chodby vyrobený ze starých formulářů na zeleném papíře. „Beru zpět, co jsem řekl. Je to moc hezké. Moc hezké.“

Dámy z matricy si nechtěl rozhněvat nikdo. Ani ty z kantýny. A už vůbec ne písárky. Prefektura byla patriar-

chálním královstvím, kterému vládly ženy. Poslední ředitel, jenž se jim opovážil odporovat, strávil rok pitím studené kávy, konzumací pochybných pokrmů a odesíláním nečitelných zpráv vyššímu vedení, načež byl přeložen na podprefekturu v horách, kde měl spoustu času přemýšlet o svých špatných rozhodnutích.

Komisař Lenormand se rozhodně podobným osudem nechat stihnout nehodlal. Ve věku, kdy by mohl být dědečkem, konečně dosáhl vrcholu své kariéry, nejžádanějšího postu u pařížské policie, a nemínil tento skvělý vzestup ohrozit vyjadřováním nešťastných estetických názorů. Pomalu se blížil k důchodu, o čemž svědčily šediny na jeho spáncích i pod nosem, dlouhým a placatým. Oči za malými zlatými brýlemi si však stále uchovávaly veškerou živost. Ke svým mužům promlouval hlasem plným autority, byť ochraptělým vlivem věku a kouření dýmkového tabáku.

Soudil-li člověk na základě jeho živého výrazu ve tváři, z určitých úhlů vypadal Eugène Lenormand skoro jako mladík. Zdá měl však shrbená a kůži suchou, pergamenovou, jakoby voskově zažloutlou. Tento zlomený, váhavý a churavý vzhled kontrastoval s energií a neústupností, s nimiž řídil své oddělení a řešil případy, které spadaly pod jeho odpovědnost.

Z dob působení na podřadných administrativních pozicích v koloniích si odnesl vyčerpávající záchvaty tropické horečky, značnou dávku tvrdošijnosti, zvyk trávit čas o samotě, řečnickou střídmost, jakož i jistou nakyslou misantropii, jež mu zůstala i poté, co se kolem pětapadesáti let náhle proslavil. Z asijského vlhka byl převelen

do Bordeaux a pak do hlavního města, kde se následujícího roku díky svým zásluhám (a několika důležitým kontaktům) stal šéfem Bezpečnosti. Každé z těchto působišť mu zavdalo příležitost projevit svou vynalézavost, výjimečnou bystrost, a především také dosáhnout skvělých výsledků v několika případech, o kterých se psalo v tisku, díky čemuž se v podstatě dalo říct, že ho tam, kde dnes mohl uplatňovat svůj talent, vynesla sama veřejnost.

Od té doby vedl batalion mužů, kteří se od něj velmi lišili – téměř všichni byli ženatí, otcové od rodin, jejichž jednoduchý a spořádaný život představoval přímý protiklad k povolání, jež je přivádělo do styku s kriminálníky, prostitutkami, požívači opia a překupníky všeho druhu. Jeho vojsko se skládalo z vedoucího pořádkového důstojníka, čtyř pomocníků, čtyř hlavních inspektorů, šesti strážmistrů, šesti podstrážmistrů a sto sedmnácti inspektorů, kterým pomáhalo sedm asistentů. Celkem tak měl na povel sto třicet osm lidí, již měli vyšetřovat zločiny a pronásledovat pachatele. Jejich úkolem bylo držet v šachu tisíce zločinců hemžících se po celé Paříži, což se těmto více než stům hrdinů v poslední době nějakým zázrakem výborně dařilo.

Lenormand pohlédl z okna své kanceláře. Nebylo pochyb – nazelenalá voda v Seině od předchozího dne znatelně stoupla. Proud řeky zesílil a unášel ze břehů vyrvané kmeny stromů, které jako beranidla narážely do pilířů staletých mostů. Úřady se začínaly obávat velké vody, jež by mohla zaplavit některé ulice a možná i sklepy. Lenormand zjišťoval, jak jsou na tom preventivní opatření. Byl vypracován plán evakuace hlavních institucí

sídlících na březích Seiny, mezi nimiž figurovala v první řadě Poslanecká sněmovna a Ministerstvo zahraničních věcí. Padlo rozhodnutí o odklonění vlaků, které končily na nádraží Orsay. V halách v Pantinu vyskládali pracovníci milion pytlů s pískem. Ani před pruským obléháním v roce 1870 nebyla Paříž připravená lépe. Naneštěstí pro Francouze však přírodní živly představovaly nekontrolovatelné, nerozvážené síly, s nimiž se nedalo domluvit a které nešlo zastavit podepsáním příměří v Zrcadlovém sále.

Ředitelovu pozornost upoutal jakýsi hluk, šramot, zachvění vzduchu, jako když neslyšitelný cupot myši na půdě přiměje kočku o tři patra níž nastražit uši. Všude kolem sebe, na dřevěných podlahách i na schodišti vnímal ruch, který se snažil být nenápadný, ale přesto mu trhal ušní bubínky. Uvnitř budovy to potajmu vřelo. Jako by stádo slonů věřilo, že když si všichni obují baletní střevíčky, nikdo si ani nevšimne, že zrovna procházejí. K řediteli přirázoval jakýsi policista v uniformě, aby mu oznámil, že byl povolán k prefektovi a má si s sebou přivést jednoho inspektora dle vlastního výběru.

„Prefekt že je na Štědrý večer v kanceláři? To musí být vyhlášena válka!“ zažertoval Théodore Béchoux.

V patře stálo několik mužů a něco si šuškali. Jeden z nich náhle vykřikl: „To je Arsène Lupin!“

Šéf Bezpečnosti sebou trhl, otočil se k nim a všechny si je změřil pohledem skrz své zlaté brýličky.

„Psst!“ zasyčel jeden mluvka.

Muži ztišili hlas, jako by právě vyzradili státní tajemství, a se spikleneckými výrazy ve tváři se rozešli.

Lenormand a Béchoux se nechali přijmout u prefekta a jeho ředitele kabinetu. Vysocí úředníci se tvářili sklíčeně, vypadalo to, že právě pohřbívají svou kariéru. Třiašedesátiletý Louis Lépine byl téměř plešatý, měl pronikavé oči, přísný pohled a hustý knír, díky němuž vypadal jako jorkšírský teriér. Benoît Derugis, jeho ředitel kabinetu, byl oproti němu spíše zavalitý a bezvýrazný muž, z něhož vyzařovala úzkost.

„Spoléhám na vaši naprostou diskrétnost, pánové,“ začal Lépine. „To, co vám nyní sdělím, nesmí opustit zdi této kanceláře.“

Lenormand vážně přikývl, zatímco Béchoux ze sebe vykotal pár slov o své „neochvějně věrnosti Francii“.

„Ztratili jsme Monu Lisu, pánové!“

Vyjekli. Jak se mohl klenot národních sbírek ztratit? Nejednalo se snad o nejprísněji strážný obraz v republice?

V Louvru kvůli hrozící povodni právě probíhal přesun obsahu depozitářů ze suterénu do nejvyšších pater. Pod rouškou nastalého zmatku Mona Lisa záhadně zmizela z restaurátorské dílny!

Prefekt Lépine nejprve uvažoval o tom, že by proklepl veškerý personál muzea, ale vzhledem k tomu, že v něm pracovalo několik stovek zaměstnanců, bylo by to jako hledat makrelu v hejnu sardinek. Tento postup by zabral spoustu času a vyžadoval by nasazení velkého počtu mužů, takže by se o všem dozvěděla celá Paříž. Rozhodl se raději zachovat mlčení a spolehnout se na schopnosti malé vyšetřovací skupiny.

„Mysleli jsme na vás,“ uzavřel prefekt s odhodláním tonoucího, jenž spatřil záchranný kruh.

Béchoux mechanicky přikývl. Lenormand slíbil přispět svými schopnostmi, zatímco jeho podřízený se měl sám osobně stát onou malou vyšetřovací skupinou.

„Napadá vás už teď nějaká stopa?“ tázal se Lépine.

„Určitě je to práce Arsèna Lupina!“ zvolal Béchoux. „Toho mizery! Toho křiváka! Toho barbara! Toho všiváka!“

Jeho nadřízený se zašklebil, jednak proto, že měl důvod s tímto názorem nesouhlasit, a pak také kvůli té spršce nadávek.

„Smím se zeptat, za jakých okolností byl ten zločin spáchán?“ zjišťoval Lenormand.

„Obraz jako by se z minuty na minutu vypařil. Můžete to probrat s hlavním kurátorem. S nikým jiným než s ním o tom nemluvte, musíme zabránit úniku informací, co nejdéle to bude možné.“

Vzhledem k tomu, že dílo bylo oficiálně restaurováno, rozhodla se vláda držet katastrofu pod pokličkou s nadějí, že policejní složky dopadnou zloděje dříve, než propukne skandál.

„Osvědčil jste se, jste naší největší nadějí! A pokud při vyšetřování zatknete Lupina, kdo ví? Třeba brzy usednete do mého křesla, můj milý Lenormande!“

Louis Lépine nemládl, dobře si uvědomoval, že ho jeho ministr zdvořile postrkuje k odchodu, a nechtěl svou zářnou a dlouhou kariéru poskvřnit ohlušujícím neúspěchem v boji proti veřejnému nepříteli číslo jedna.

„Francie na vás spoléhá, pánové! Nyní mne prosím omluvte, musím podat hlášení vyššímu úřadu.“

„Ale beze všeho, pane prefekte!“ odvětil Béchoux.

Odporoučeli se a přitom chudáka Lépina litovali, neboť prezident Fallières si ho jistě vychutná. Když prefekt osaměl, zvedl sluchátko telefonu a poprosil operátorku, aby ho spojila s číslem 22 v Asnières.

„Nezavěšuji,“ přitakal.

Mimořádná efektivita moderní elektroinstalace mu umožňovala navázat spojení za méně než minutu.

„Haló, pusinko? Neuhodneš, co se mi právě stalo! S tou naší soukromou návštěvou muzea příští úterý je šmitec. Teď ti to nebudu vysvětlovat, Clemenceau je schopný nechat mojí linku odposlouchávat, bylo by mu to podobný. Povím ti to za chvíli nad tím telecím. Jo, mám ještě chvíli čas, než se budu muset vrátit za ženuškou. Líbám tě všude, pusinko.“

Zatímco zavěšoval sluchátko a přemítal nad tím, že bude muset zajistit soukromou návštěvu nějakého jiného národního památníku, jeho ředitel kabinetu vyprovázel oba policisty přes dřevem obložené salony. Jestliže byl Lépine rozladěný, v Benoîtovi Derugisovi to doslova vřelo.

„V sázce není jen Francie, ale i naše kariéry!“

Myslel především na tu svoji. Dlouho doufal, že po Lépínovi převezme prefekturu. Teď se mu zdálo, že slyší spíše volání vzdálených a opuštěných končin. Ze ztráty Mony Lisy se jen tak neoklepe. Degradace číhala za rohem. Právě se uvolnilo místo na podprefektuře v Avesnes-sur-Helpe v severním departementu mezi Luky u Zapadákovy a Vůbec-Ničím nad Mořem.

„Já, který jsem snil o Nice nebo Mentonu! O golfu! O jezdeckví! O koupání v moři!“

„Koně mají určitě i na severu, pane řediteli.“

„Tažné! S pluhy! Avesnes-sur-Helpe! Umíte si to představit? Čtyři tisíce obyvatel! Všichni na polích s řepou! Tři týdny sluníčka za rok! Kulinářská specialita: *boulette d'Avesnes*, sýr ze syrového mlíka! Místní celebrity: Wédric Vousatý, válečník z jedenáctého století! Dovedete si mě představit jako následníka Wédrica Vousatého?“

Posluchač si ho popravdě řečeno nedovedl představit nikde, natož v čele francouzských institucí.

„Můj drahý Lenormande,“ pokračoval ředitel kabinetu o něco tišším hlasem, „vaše metody jsou trochu... řekněme... speciální. Ale uspěl jste s nimi, takže nad prostředky přimhouřím oči. Chci vidět výsledky! Přineste mi Monu Lisu! A hlavu Lupina!“

Začínal maraton proti organizovanému zločinu. Jakmile se ocitli na schodišti, Béchoux si zanedával, že přišel o dovolenou. Většina jeho kolegů oslavovala v kancelářích narození Ježíška, aniž by tušili, jaká florentská pohroma to právě spadla nevinnému inspektorovi na hlavu.

„Ten bídák Lupin! Zkazil nám naše krásné Vánoce!“

„Nech si ty nadávky, Béchouxi!“ napomenul ho jeho nadřízený. „O tomto provinění nemáme žádné důkazy!“

Inspektor následoval svého šéfa a přitom si pod vousy mumlal kletby na nenapravitelné a nepolapitelné provinilce. Sešli dolů, nastoupili do vozu a zamířili k Louvru. Když jejich automobil přejížděl Směnárenský most a míjel Jirchářské nábřeží, všimli si, že hladina vody se chystá pohltit nábřežní promenády – stromy už stály téměř ve vodě.

Poté, co dorazili k Louvru, usoudili, že byl již vyhlášen povodňový poplach, neboť všude pobíhali zaměstnanci

s balíčky v rukou. Plán na zabezpečení uměleckých děl začínal být uváděn do praxe.

„Měříme, za jak dlouho dokáže jeden pracovník přemístit do bezpečí madonu z dvanáctého století,“ vysvětlil jim kurátor.

Muzeum zvažovalo možnost zatarasit východy v přízemí. Největší obavy však vzbuzovaly depozitáře v podzemí. Obrazy proto byly přenášeny z místnosti do místnosti ve snaze najít volný kus zdi, kam by je mohli pověsit.

„Kdy jste zjistili, že zmizela Mo...?“

„Pst! Žádná jména!“ přerušil ho kurátor. „Rozhlásil jsem, že zůstane v ateliéru, aby to nikomu nepřišlo podezřelé!“

Ujistil se, že v blízkosti není žádný návštěvník, který by je mohl zaslechnout.

„Zdá se, že si zmizení někdo všiml až po několika hodinách...“

„Po kolika hodinách? Přesnost je důležitá.“

„Po čtyřiceti osmi,“ odvětil kurátor neochotně.

„Po dvou dnech! Trvalo vám dva dny, než jste zjistili, že zmizela...“

„Pššt!“

Kurátor se znovu rozhlédl okolo sebe. Naznačil pracovníkům, aby se i se svými středověkými madonami přesunuli do jiné místnosti.

„Nemůžeme muzeum chránit před blížící se povodní a zároveň před...“

„Zloději,“ doplnil Lenormand.

„Správce výstavní síně si myslel, že ji má u sebe ředitel, který se domníval, že se restauruje tam, kde na ni s poklidem čekali. Ve skutečnosti však nebyla nikde.“

„Mýlíte se, někde určitě je, a sice v rukou někoho mazanějšího, než jste vy,“ mínil Lenormand.

Tenhle zdatný zloděj se teď stával jeho zlodějem i jeho problémem.

„Ten Lupin je vážně parchant!“ zahartusil Béchoux.

„Kolik lidí o tom ví?“

„Ach, velmi málo!“ tvrdil kurátor. „Správce výstavní síně, hlídači z renesančního úseku, všichni řemeslníci z ateliéru, a vzhledem k tomu, že se náš ředitel nervově zhroutil a byl hospitalizován, tak nejspíš ještě personál kliniky.“

„Kdybych toho Lupina chytil, shodil bych ho do Seiny, to ti povím!“ pronesl zřízenec prohýbající se pod tíhou mramorové nymfy.

Obličej šéfa Bezpečnosti na krátkou chvíli zkrivil nervózní tik.

„Můžete se na mě spolehnout,“ oznámil kurátorovi. „Slibuji vám, že to dílo najdu. Beru to jako svou osobní záležitost.“

„Udělejte, co bude ve vašich silách,“ řekl kurátor. „Pro Francii! Francie vás sleduje! Upírá na vás svůj zrak!“

Lenormand souhlasně pokýval hlavou. Chystal se záležitost vyřešit co nejrychleji právě proto, aby se na něj Francie dívala o něco méně.

Ve voze s řidičem, jenž ho vezl domů, si Lenormand sundal falešnou pleš, bílý knír i brýle a proměnil se ve velmi reprezentativního Arsèna Lupina.

Jakožto šéf Bezpečnosti měl sice k pátrání po zloději jisté důvody, avšak v roli lupiče gentlemana, na kterého

neprávem svalovali vinu, jich měl ještě více. Jednalo se o naléhavou záležitost, začínali o něm mluvit špatně i prostí lidé. Být nenáviděn vyšší společností, proč ne, tím lépe, ale pokud by přišel o status hrdiny lidu, ztratily by jeho činy na pikantnosti. A jestli Lupinovi něco opravdu nebylo po chuti, byla to fádňí strava.

Nemohl orgánům dovolit, aby ho obviňovaly z krádeže, když s ní pro jednu nemá nic společného. Odmítal být obětním beránkem úředníků, kteří si nechávali proklouznout mezi prsty národní poklady a pak obviňovali nevinné zloděje. Toto vyšetřování bylo jedinou cestou, jak zachránit svou čest a zároveň se jako třešničky na dortu zmocnit mistrovského díla.

„A to jsem si myslel, jakou jsem na prefektuře nenašel dokonalou zašívárnu!“

Stal se tím, kdo byl jako první informován o všech provedených kouscích, i tím, koho pověřili vyšetřováním vlastních prohřešků. Pevně věřil, že mezi katedrálou Notre-Dame a Justičním palácem ho nikdo hledat nebude. Jaká to výsostná pozice! A jak dopadl! Nikdy nebyl nenáviděn tolik, jako od chvíle, kdy začal jednat v zájmu obrany republikánského řádu.

Měl všechny důvody propadat vzteku. Připisovali mu krádež, kterou by s radostí spáchal – Mona Lisa k Vánocům se neodmítá. Nějakého bídáka to však napadlo jako prvního a posloužil si. Jak to, že na to nepřišel dřív? Na co jen myslel? Ze všeho nejvíc ho trápilo strašlivé podezření, že začíná ztrácet svou formu.

Navzdory veškerým snahám bojovat s konkurencí zatýkáním zločinců ve jménu státu teď čelil nestydaté ne-

poctivosti, která zamořovala jejich nešťastnou dobu.
Hlavní obětí krádeže Mony Lisy nebyl Louvre, veřej-
nost, ani Francouzi – byl to on sám!

2

Nebezpečná koupel

Navzdory usilovné práci služeb Bezpečnosti i motivaci jejich ředitele byli vyšetřovatelé měsíc po zmizení Mony Lisy s pátráním stále na suchu. V lednu roku 1910 však mohlo být setrvávání „na suchu“ považováno za výsadu, neboť řeka kvůli trvale nepříznivému počasí vystoupala natolik, že se vylila ze břehů. Katastrofa klepala Pařížanům na dveře, a vkrádala se dokonce i k hodnostářům, již obvykle bývali životních útrap ušetřeni. Povodeň nebrala ohledy na nic. Jednoho rána se dobří měšťané, kteří si dosud mysleli, že jsou před vším v bezpečí, probudili uvěznění ve svých domech. Jejich ulice se proměnily v řeku a čtvrtě v jezera, kde domy vyčnívaly jako skály v zátocích Ha Long. Lúza z Montmartru, Montparnassu či Montagne Sainte-Geneviève se mezitím neštěstí bohatých vysmívala v suchu ze svých strmých, těžko zdolatelných svahů, jež v tuto chvíli poskytovaly dokonalou ochranu.

Arsène Lupin byl zcela vyveden z míry, zaskočen, ba dokonce lehce zarmoucen. Hráze z pytlů s pískem zavalila voda. Vybuchla továrna na ocet v Ivry. Povodeň měla

bohaté stát tisíckrát víc, než kolik by jim kdy dokázal ukrást. Skoro se až styděl. Objevil svou přemožitelku. Už nebyl lupičem gentlemanem, kterého se jeho souputníci měli obávat – stával se gentlemanem plavcem.

Na hledání ukradených obrazů nastala pro policii o to méně příhodná doba, že všechny úřady hlavního města zaměstnávalo zachraňování papírových a kartonových archiválií uložených ve sklepeních. Nadešel měsíc schodišť, na nichž se dveře netrhly.

Kromě muzejních depozitářů a spisů ohrožovala povodeň také vězně zadržované ve vazbě Justičního paláce, místě sevřeném mezi dvěma rameny řeky, která ostrov Cité utiskovala ve stále smrtelnějším objetí. Když se sklepními okénky začala valit šedá, bahnitá, ledová a smrdutá voda plná odpadků, zmocnila se zařízení panika. Den předtím dozorcí upozorňovali, že už v budově nenarazili na jedinou kysu, což bylo jasným znamením blížící se zkázy. Krysy měly oproti úředníkům tu výhodu, že problémy dokázaly předvídat s předstihem a mohly se jim tak rychle vyhnout. Díky tomu přežily po několik tisíciletí, kdežto francouzská administrativa měla za sebou sotva jedno nebo dvě století chaotické existence. S očima upřenými na předpovědi meteorologů a s důvěrou v nepoptitelnost republikánských institucí otáleli pánové z Justičního paláce se spuštěním plánu na záchranu obžalovaných příliš dlouho – měli přece již plné ruce práce s ochranou šaten a kantýny.

Vzhledem k tomu, že krizové situace si žádají prozřetelné muže schopné převzít odpovědnost za lidi, kteří ji nemohli unést, byla převozem zadržovaných – respektive

jejich přeplavbou – pověřena Bezpečnost. Ve větracích šachtách na Zlatnickém nábřeží a na nábřeží Orloje už rezonovala volání o pomoc nešťastníků, již s hrůzou sledovali, jak voda rychlostí cválajícího koně zaplavuje jejich cely. Když dozorcí konečně obdrželi povolení k otevření cel podepsané ředitelem a ratifikované předsedou odvolacího soudu na základě mimořádného povolení ministra, což byl proces, který trval pět hodin, vězni spíše uplavávali, než utíkali. Někteří se u toho přidržovali dřevěného nábytku, jenž se stával jejich poslední záchranou.

Naskládali je do loděk, aby je mohli dopravit na levý břeh, kde na ně čekal policejní vůz směřující do věznice La Santé, zařízení postaveného nahoře v ulici Svatého Jakuba, jež vodě stále odolávalo.

Dozorcí zatím nebyli ve veslování zblhlí, a možná proto se jedna z loděk stihla dříve, než dorazila na náměstí Svatého Michala, převrátit. Všude kolem se v proudu vody zmítali trosečníci křičící „Neumím plavat!“. Tyto obžalované zatím k trestu smrti neodsoudili, takže je potřebovali zachránit, než je řeka pohltí. Strážníci se je snažili z vody vylovit, neboť to bylo přece jen méně nepříjemné než schytat důtku. Někteří vězni, kteří nevolali o pomoc, vzbuzovali podezření, že chtějí využít situace k pokusu o útěk století. Ti nejzdatnější se už zachraňovali sami nejen před utonutím, ale i před spravedlností – plavali prsa nebo kraul směrem ke břehům, kde je četnictvo nečekalo.

Když vylovili vše, co se vylovit dalo, byl vyhlášen poplach. Jeden chyběl. Policisté ohromeně hleděli na řeku, která jim právě odnesla vězně, ba možná dokonce uprchlíka. Nevěděli, zda je víc znepokojuje představa, že

by někdo utonul, nebo možnost, že jim dotyčný pláchl. Obrovský dubový kmen, který se s rychlostí expresu Paříž-Montbéliard otřel o jednu z loďek, značně snižoval pravděpodobnost druhé možnosti.

Eugène Lenormand jednal s energií, jež byla jeho vůdčím způsobem vlastní. Všem bez rozdílu za tuto žalostnou operaci vyčinił, ale zároveň osobně pochválil záchranáře i zachráněné za jejich odvahu, takže to bylo, jako kdyby šlehal osla bičem, a přitom mu nabízel cukr.

Šéf Bezpečnosti ve skutečnosti věděl, že ho čeká dvojnásobná pochvala. Bude považován za záchránce obyvatel vazebních cel, kteří byli mezi zdmi svého žaláře na pokraji smrti, a náročnost celé operace jí jen přidá na lesku.

I kdyby došlo k útěku, stále se jednalo o úspěch. Jak chytré umožnit několika trestancům dočasný úprk, aby se nakonec dokázal vytrazit jen jediný! Kdyby nějaký vězeň zmizel ze své cely, dostalo by se šéfovi Bezpečnosti pokárání. Ale protože jich do vody spadla celá kopa a devět z deseti se podařilo chytit, bilance vypovídala o jeho zásluhách. Vše je vždy jen otázkou psychologie, jak by řekl doktor Kloucke, prozřetelný muž, jenž se snažil dát zpátky do pořádku Lenormandovy mozkové závity.

Když šéf Bezpečnosti dořešil podrobnosti týkající se převozu těch, které ještě bylo potřeba převézt, vrátil se k loďce, kde na něj čekal poskok, jenž ho měl vzít zpět k Justičnímu paláci.

„Tak co, Saturnine, máš radost, že jsi volný?“

Poskok-veslař se jmenoval Saturnin Schimmler. Jednalo se o onoho uprchlého vězně, o němž se domnívali, že je na cestě do úkrytu nebo s větší pravděpodobností do

lepšího světa. Zatímco ho strážci zákona hledali na březích a vyhlíželi siluetu jeho těla plovoucího v proudu řeky, chopil se Saturnin oděný v modrém přšiplášti a s policejní čepicí na hlavě vesel, díky čemuž mohl jednoduše podniknout nejrychlejší a nejbezpečnější útěk desetiletí.

Místo aby se vrátili do Justičního paláce, zamířili oba muži na pravý břeh a spěchali se někam zahřát. Při úprku po rozvodněných řekách člověku promrzly končetiny až na kost, takže teď měli oprávněný nárok dopřát si drahý alkohol v prostředí hodném tanečního sálu zaoceánského parníku.

Vybrali si jednu z honosných kaváren v Noemově ulici, kam se dalo dostat přímo z náměstí Svornosti. Obsluha zde vybrané klientele servírovala exkluzivní nápoje a mistrovské cukrářské dortíky bez ohledu na okolnosti – povodně, vedra či zahraniční invaze. Těžké závěsy u dveří tlumily vzlyky venkovního světa, což bylo zohledněno v cenách uvedených na krásných lístcích s vytlačeným písmem.

Saturnin nevypadal nikterak nápadně, i když byl docela svalnatý. Šarm mu nechyběl, jeho upřený pohled však působil trochu znepokojivě – člověk si nikdy nemohl být jistý, co si myslí.

„Už je ti líp, jsi klidnější?“ zeptal se Lupin.

„Mockrát vám děkuju, myslel jsem, že v podzemí té šatlavy umřu!“

Pronajali si soukromý salonek, takže si Saturnin mohl dát sušit kalhoty i boty před krásná keramická kamna.

„Nuže dobrá,“ pronesl Lupin, „svoboda je krásná věc, ale má svou cenu. Kam jsi schoval Monu Lisu?“

„Jakou Monu Lisu?“